

Розділ 1, у якому з'являється Машка

Спочатку познайомимося з Машкою.

Вона не дуже гарна, хоча вважає себе красунею. У неї великі, ясні кришталеві очі — ото через них і зроджуються Машчині претензії на красу. Вночі вони пронизують темряву, наче ніж розм'якле масло. Але більше їй нема чим похвалитися. Машка давно вже не першої молодості, щоб не сказати підстаркувата. Їй не завадило б підфарбуватися. Рясні подряпини теж не додають їй принади. Ззаду в неї наліплена трохи облізла

наклейка з собакою, тому що першим Машчиним власником був якийсь професор, великий любитель псів.

— Наклейку треба здерти, — сказала мама, оглядаючи Машку, яку тато щойно придбав.

Ви, певно, здогадалися: Машка — звичайний автомобіль-легковичок вітчизняного виробництва. Хоча ні, не такий уже й звичайний. Часом з Машкою траплялися дивні речі. Але цього ще ніхто не знав.

— Мій друже, тобі підсунули непотріб. Глянь, яке тут усе бруднюче, — сказала мама татові й докірливо похитала головою.

Вона принесла ганчірку й відро з водою і заходилася шкребти, драїти, витирати автомобіль зовні і всередині, а Наталочка з татом їй допомагали. Вони вимили дверці, панель приладів, довго вибивали й вишуровували сидіння, аж ті врешті стали майже чистими. Коли черга дійшла до заднього скла з наклейкою, мама втомлено махнула рукою:

— Ну її, хай лишається. Я вже геть заморилася.

— Як на мене, то ця псюка навіть кумедна, — сказала Наталочка. — Мені вона подобається. І машина подобається теж.

Авто по-змовницьки підморгнуло їй правою фараю. Але, мабуть, це тільки здалося. І все ж воно явно повеселішало. Його очі-фари, протерті чистою ганчіркою, засяяли, пускаючи сонячних зайчиків.

— Справжнісіньке старе одоробло, — скрушно проказала мама, стоячи перед помитою машиною. — Мало того, що облізле. Воно ще й червоного кольору. Помідор, а не авто.

— Дівчата, що ви! Це ж чудовий колір! — заступився тато за свою обраницю. — Червоні машини здалеку видно, тому вони безпечні на трасі. А ще цей відтінок має дуже романтичну назву: «корида».

— Не знаю, що спільного в кориди з помідорами, — мама невдоволено знизала плечима. — До того ж тут нема кондиціонера. І несправне радіо.

— Дівчата, ви не розумієте! — загарячкував тато. — Найголовніше в автомобілі — ходова

частина. А в цієї машини — просто прекрасна ходова!

Він бадьоро вдарив ногою по колесу — і в ту ж мить блискучий і не аж так сильно поіржавілий ковпак з брязкотом відпав і покотився по асфальту.

— Хорр-роша ходова! — засміялася мама. — Клепки розсипаються.

— Це всього-навсього ковпак, — боронився тато. — Ось давайте проїдемося, і тоді побачите.

Він приладнав на місце поіржавілий ковпак і хотів було сісти за кермо, але мама його випередила. Вона саме закінчила курси водіїв і тепер зібралася показати, чого навчилася. Наталочка вмостилася поруч з мамою на передньому сидінні, а татові нічого не лишалось, як сісти позаду.

— Теж мені, розвели матріархат, — бурмотів він. — Можемо рушати!

Мама взялася за кермо, наче справжній водій-ас. Натиснула на педаль зчеплення, тоді на газ, але авто чомусь раптом засмикалось і заглухло.